

Verkondiging zondag 6 maart 2011

7e zondag van Epifanie
Gereformeerde Kerk van Loosdrecht
ds. Stefan Dijkhuizen

Verkondiging:

Geliefden van onze Heer, beste bouwvakkers,

Waar kies je voor? Welke keuze ga jij maken?

De stembussen waren woensdagavond natuurlijk al gesloten, maar toch wordt er ook vandaag, in dit lokaal, opnieuw om jouw stem gevraagd.

Zoals we deze week weer hebben gekozen voor een bepaald fundament, en hoe we menen dat ons land en deze samenleving het beste kunnen worden opgebouwd, zo vragen vanmorgen zowel Mozes als Jezus om onze persoonlijke stem. Twee prominenten, twee kopstukken uit de Bijbelse politiek, waar we niet om heen kunnen.

Kies je voor zegen, of kies voor de vloek, zegt Mozes. Dat vinden we misschien wel wat zwaar klinken, maar het betekent niets anders dan de keuze tussen een leven in vrijheid of in slavernij. Een weg met God, of een weg met afgoden. Gaat het gezegende volk ook een gezegende weg, of loop je liever andere goden na, andere verkiezingsprogramma's dan die van vrede en recht?

Jezus zegt op zijn beurt niet veel nieuws. Hij spreekt in het voorafgaande ook over de brede en de smalle weg. En hij actualiseert als het ware Mozes' woorden door ons heel eenvoudig te vragen waar wij ons leven op willen funderen: Bouwen we op het zand, of bouwen we op de rots?

In een wereld waarin zo ontzettend veel veranderd is dat een prangende vraag. Wat is nou nog de grond waarop je staan kan? Wat is onze basis?

Is dat een Nederland voor de Nederlanders?
Is dat de vrije markt, het vertrouwen in de economie, een stabiele munt?
Is dat fundamentalisme, religieus of politiek?

Dat zijn wellicht geen vragen waar je met Mozes en Jezus direct een antwoord op krijgt, of ooit zult krijgen. Voor al te kant en klare antwoorden moet je zelfs erg oppassen, of ze nu in de kerk of in de kamer klinken.

Maar hoe dan ook worden we wel voor een keuze gesteld. Waar bouw je op? Hoe bouwen we met elkaar iets op? En in welk mensengebouw zou de ander, een gast of vreemdeling zich thuis kunnen voelen? In welk gebouw laat God zich vinden, wil God zich laten vinden?

Om ons heen zien we het ene bouwwerk na het andere instorten. In het klein en in het groot. Tunesië, Egypte, Libië, what next? En ook sociale voorzieningen, zorg, vrijwilligerswerk.

Denk daarnaast aan de aandelenkoersen, het consumentenvertrouwen - ik weet nooit wat nou wat precies beïnvloedt - grote bedrijven en banken; het blijkt allemaal op drijfzand gebouwd als er maar iets gebeurt. Ik ben geen econoom - 'huisbeheerder' betekent het woord nota bene letterlijk, maar er valt toch heel veel om. Onzekerheid alom.

Maar ook in onze persoonlijke situatie hebben we voortdurend te maken met opbouw en afbraak. Ons hele leven is in wezen een bouwwerk, in zoveel opzichten.

Het begint natuurlijk voor iedereen met Duplo, maar al snel volgen opvoeding en opleiding, relaties en misschien een gezin, je carrière, een netwerk, een pensioen waar je je leven lang aan bouwt. Enzovoorts.

Om maar niet te spreken over zaken als geloof, mensenkennis en levenservaring, karakter. Ook daar bouw je voortdurend aan verder. Misschien niet meetbaar, maar het gebeurt wel.

En voor al die dingen in ons eigen leven geldt ook dat we soms het gevoel hebben dat het nergens op gebaseerd lijkt. Dat het wegspoelt door de stormen in je leven. Soms is een windvlaag al voldoende. Andere dingen zijn in de loop van de jaren langzaam geërodeerd, haast onmerkbaar afgesleten. En wat kun je je dan een bouwval voelen. Lijkt het leven niet meer dan een ruïne, een puinhoop.

De vraag is helder. Waar bouw je op, wat is jouw fundament?

Jezus' woorden behoeven eigenlijk nauwelijks verdere uitleg. Hij vertelt ons een eenvoudig verhaaltje. En net als in het voorafgaande is de strekking helder: De brede of de smalle weg, goede of slechte vruchten. Jezus erkent geen neutrale positie. Totaal overbodig om hier nog een lange preek omheen te praten. En dat zeg ik in de eerste plaats tegen mezelf.

Deze gelijkenis vormt de conclusie van de Bergrede. Na al die prachtige zaligsprekingen, die mooie woorden, komt het er nu op aan om het ook te doen.

Er waren eens twee mannen...

Verstandig en onnadenkend, bezonnen en dwaas...

Iedereen moet bouwen, iedereen moet zijn leven inrichten. Maar kies je voor de makkelijke weg, alleen maar voor de dag van vandaag, je eigen blikveld, voor het uiterlijk? Of kies je voor de diepte ingaan, graven en zoeken naar iets wat werkelijk draagt en er toe doet?

Horen en doen. Dat is de context, en niets anders. Dat is de context van ons allemaal. Je kunt de woorden horen, de bouwstenen van liefde, recht en vrede, iedereen krijgt ze hier aangereikt, maar er toch voor kiezen om er niets mee te doen. Of om er een beetje iets mee te doen. Een fijn geloof voor op zondag, een goed gevoel.

Of kies je voor het zwaardere werk? Horen en dus ook ge-hoor-zamen? Bouw een gemeenschappelijk huis met die stenen. Laat het zichtbaar worden in je eigen leven, in het leven van jouw volk en dat van andere volkeren.

Hoe dan?

'Geef voedsel aan wie hongert, drinken aan wie dorst heeft.

Geef kleding aan wie naakt is, onderdak aan wie geen dak boven het hoofd heeft.

Geef zorg aan wie ziek is, bezoek aan wie gevangen zit.' Enzovoorts.

Laat dat je fundament zijn. Laat dat je levenshouding en ook je politiek bepalen.

Deze gelijkenis is letterlijk het laatste wat Jezus zegt in de Bergrede. Woorden als bergen. Ga er maar aan staan.

We hoorden dat de mensen om hem heen diep onder de indruk waren. Dat drukt onze Nieuwe Bijbelvertaling dan wel erg vlak uit. Perplex, zo vertaalt een van de andere Bijbelvertalingen. Maar da's ook niet goed, dat betekent verward zijn, opgesloten in je eigen chaos.

De Naardense vertaling kiest voor versteld staan. De mensen zijn zo geraakt dat ver-steld zijn. Je krijgt een andere op-stelling, je leven wordt stellig anders. Misschien betekent het zelfs zo iets als 'ontzet zijn', 'verslagen', in de zin van een heel nieuw begin, het oude is niet meer.

Er ontstaat een kerk. Zoals het letterlijk bedoeld is; 'kyriakos', van de Heer, van Jezus zijn. Hij werkt in ons, wij zijn van Hem.

Staan wij nog wel eens versteld van wat we horen? Laten we dat toe? Ik heb de stellige indruk van niet. We vinden het vaak wel best, het geloof is meer iets voor de comfort-zone geworden. Maar waar ligt de uitdaging? Het appèl, aan jou en mij?

Horen alleen is niet genoeg. Onder de indruk zijn ook niet, zelfs niet perplex staan. We moeten er iets mee doen. En je bouwt niet hier in de

kerk, je bouwt morgen, en in de rest van de week. Het Messiaanse huis dat Jezus ons vraagt te bouwen, is heus niet dit gebouw, want straks gaat de kachel uit en is het hier voor de rest van de week weer windstil.

Als Jezus van voetbal hield, dan was hij toch echt voor Feyenoord. 'Geen woorden maar daden'. Ondanks alle andere godinnen Fortuna en godenzonen Ajax en Heracles. Maar dat betekent ook dat Jezus het met ons gewone stervelingen aandurft. Sterker nog, aan moet. Hij heeft nu eenmaal geen anderen.

Wij zijn zelf de bouwstenen. Wij zijn letters waarmee God het verhaal van recht en gerechtigheid schrijft. Wij zijn de levende tekst in dit roerige wereldtoneel.

Laten we dan kiezen waar en zo vaak we maar kunnen, voor het leven. Een beter stemadvies kan er niet worden geven.
In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.